

Det hændte en aften i Storyville Clubs korte tid (vinteren 52-53) i den gamle barak på Kalvebod Brygge – kaldet Negerhytten. Lokalet var pakket med forventningsfulde gæster, og blandt disse var en neger. Nu ved alle og enhver jo, at jazzen er negrenes egen musik, og her var således intet mindre end en af jazzmusikkens ægte skabere lyslevende iblandt dem. Hvilket utroligt sammentræf! Den gode mand, der ikke forstod et muk dansk, blev på det nærmeste håndbåret op på scenen og placeret ved klaveret; mens råbene ”Negeren skal op og spille” gjaldede fra mange struber. Den stakkels mand var imidlertid bare kommet for at lytte til den lokale jazz og opfattede tumulten som grænsende til lynchstemning og troede, hans sidste time var kommet. Han havde i øvrigt ikke en tone i livet. Situationen opløstes i dyb skuffelse over afro-amerikanerens uforståelige musikalske påholdenhed, mens denne nok på sin side drog et umådeligt lettelsens suk, da han mærkede, at faren drev over!

Den pågældende bygning var om dagen en slags marketenteri for havnearbejderne, et nedslidt og temmelig snavset sted, men for os jazzfans havde den, ligesom senere Nyhavn, "atmosfære".

Jazzen var jo efter sigende selv født i tilsvarende ydmyge omgivelser. Det var arbejderne selv, der omdøbte deres varmetue til *Negerhytten*, da de fik nys om, hvad der foregik i den om aftenerne. Hentydningen gik på musikken og dens oprindelse, og næppe på den her beskrevne episode. Vi er flere, der var der den aften og har samstemmende erindring om det, der skete. Når man ved midnat skulle over til sporvognen, måtte man krydse en kæmpemæssig jordbunke på Vestre Boulevard (der siden hen blev omdøbt til H C Andersens Boulevard), og som var forstadiet til rampen op til den nuværende Langebro. Den gamle Langebro lignede noget, der var designet af Georg Gearløs og lå ca. 50 m nærmere Knippelsbro.

Den australske pianist Graeme Bell skriver i sin selvbiografi (om 1943): “Of course there were american troops all over the place during the Pacific War, and although Queensland had by far the greatest numbers, we also had a small share in Melbourne. At first, we stupidly assumed that because they were American, they would know something about jazz. We didn’t realise that most of them, blacks included, were small town guys who had never been to the big cities of Chicago, New York or New Orleans. In fact most of them had never even heard of Louis Armstrong! There had been no “Hello Dollys” or “Blueberry Hills” at that time, and I think we were a little shattered to have it rammed home to us that the music we had chosen was a minority music and, I might add, still is! “

(fortsættes)

Her er tidsånden beskrevet fra en lidt anden vinkel:

(Berlingske, 24/8 2011)

Jeg var for nogen tid siden til et videnskabeligt møde i Washington DC, en smuk og storladet hovedstad, som på mange måder lidt uretfærdigt står i skyggen af andre mere kendte amerikanske byer som f.eks. San Francisco eller New York. Turen fra lufthavnen til hotellet foregik i taxa, og som i de fleste taxaer var chaufføren en venuesæl ældre afroamerikansk herre. Vi havde derfor ikke fjernet os mange meter fra kantstenen, før det obligate åbningsspørgsmål faldt: Hvor kommer De så fra?

Da jeg svarede Danmark, lavede han kendetligt op. Han havde været i Danmark. Det var et fantastisk land. Menneskene var så venlige og åbne. Ja, ligefrem glade for at se ham. Jeg tænkte lidt på, hvornår det mon havde været, men før jeg blev færdig, fortsatte historien. Han havde været udstationeret i Hamborg som værnepligtig i 1956, eller var det 1954, han huskede det ikke, men en weekend havde han med nogle venner besluttet sig for at tage til Danmark for at se, hvad det var for noget. Og de var blevet så godt modtaget! Folk havde standset dem på gaden og spurgt, om de var berømte jazzmusikere. Mennesker, de aldrig havde set før havde købt øl til dem og generelt sværmet om dem. Han ville gerne tilbage og opleve det igen. 'Fat chance' tænkte jeg, men det lød sødt og uskyldigt. I mine øjne afspejlede oplevelsen smukt et lille lukket efterkrigssamfund, hvor amerikanerne var helte, jazzmusik moderne og fremmede sjældne.

Jørgen Møller, 2013.